

Ragnhild Andersen: Mit parti kan tilslutte sig dette lovforslags gennemførelse.

Loven blev gennemført i 1947 som en støttelov, der gav gunstigere vilkår for lån til forøgelse af antallet af lejligheder i ældre ejendomme, navnlig taglejligheder. Som det fremgår af bemærkningerne og af boligministerens redegørelse, er det antal lejligheder, som blev resultatet af denne lov, yderst ringe set i forhold til boligbehovet. I alt er der bygget 241 lejligheder plus 24 værelser i denne periode. Man var vel allerede i 1947 klar over, at det ikke var ad den vej, det store problem, bolignøden, skulle løses. Mit partis ordfører hr. Leth Mouritzen gjorde da også dengang gældende, at loven i virkeligheden ikke ville have nogen betydning, når det gjaldt bekæmpelsen af bolignøden, så selvom vi gennemfører lovforslaget, må det stå klart, at loven heller ikke fremover vil have nogen indflydelse på det spørgsmål, der beskæftiger tusinder, ja, titusinder af mennesker i vort land: Hvornår bliver det muligt for min familie at få en lejlighed, og en lejlighed, som vi kan betale? Vi kan ikke forbigå dette problem i dag, for den forfærdende bolignød er og bliver det største sociale problem, vi har her i landet. Vi står i den katastrofale situation, at hvis den politik, som den højtærede boligminister og hans regering fører, skal fortsætte — den politik, der fordyrer og lægger hindringer i vejen for byggeriet —, er det forfærdende udsigter, forfærdende perspektiver, der åbner sig både for de unge familier, som ingen lejlighed kan få, og for de ældre, som bor under elendige forhold.

Boligbehovet er meget stort; tallene fortæller, at det faktisk er større end i 1945, da de politiske partier i enighed gik ind for i løbet af 5 år at afhjælpe bolignøden ved opførelse af 150 000 lejligheder. Til dato er der bygget 75 500 lejligheder; men i samme tidsrum har der været en sådan befolkningstilvækst, at det svarer til en stigning i boligbehovet på 81 000 lejligheder. Disse nøgne tal fortæller altså, at bolignøden er større end i 1945, og de afslører — det må man se lige i øjnene — megen elendighed, både den åbenlyse bolignød, som vi kan læse om i aviserne og se rundt omkring, hvor folk bor i elendige huse og sammenfikkede hytter, og den skjulte bolignød, som dækker over sammenstuvning af mennesker. I 1945

var de politiske partier enige ikke alene om at gå ind for opførelse af 150 000 lejligheder, men også om, at lejeniveauet fra 1939 skulle holdes i byggeriet fremover. Det er ingen hemmelighed, at den højtærede indenrigs- og boligminister har anstrengt sig for at fordyre byggeriet så meget som muligt for derved at begrænse det, idet ministeren har henvist til, at boligbyggeriet skal indpasses i landets almindelige økonomiske situation.

Der gennemførtes sidste år i marts en diskontoforhøjelse, og den højtærede boligminister gennemførte selv sidste efterår en forhøjelse af statslånsrenten. Virkningerne af disse fordyrelser spores da også tydeligt deri, at bygherrerne er bange for at bygge, og at lejen i nybyggeriet kommer så højt op, at almindelige mennesker ikke kan betale den, hvad der naturligvis også afskrækker og afholder bygherrerne fra at bygge de lejligheder, som vi i så høj grad har brug for.

Det, som rigsdagen, regeringen og boligministeren burde gøre i dagens Danmark, er at give statslån til bunds og derved fremme byggeriet, hvilket mit parti gang på gang har foreslået og gjort sig til talsmand for her på rigsdagen. Boligministeren gør det modsatte; han sætter statslånsrenten i vejret og fordyrer byggeriet. Det bevirker for det første, at den forfærdende bolignød, vi har, vil blive værre endnu fremover, for det andet, at arbejdsløsheden indenfor byggefagene vil blive adskilligt større, end den er i dag.

Der er sagt mange kønne ord om, at den oprustningspolitik, som Danmark fører i dag, og som et flertal her på rigsdagen går ind for, ikke vil forringe den sociale standard her i landet. Man skal imidlertid være blind på begge øjne for ikke at kunne se, at når man standser byggeriet eller gennemfører et meget skrabet byggeri, belaster man vort lands befolkning med svære, nye sociale lidelser, ikke alene i dag, men langt ud i fremtiden. De unge familier, som bor i de gamle, rådne rønner, f. eks. i den forlængst saneringsmodne indre by eller i visse kvarterer på Vesterbro og på Nørrebro, har ikke udsigt til i nogen overskuelig fremtid at få en menneskeværdig bolig, når der føres en sådan politik. Og i de små 2—3 værelses lejligheder, hvor der klumpes